

er om Fribefordring af Feriebørn — og det vil ses, at dette til Dels ogsaa angaar Fribefordring af Feriebørn — er ikke alene et finansielt Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, som afhænger af, om det i det hele med det Materiel, der staaar til Raadighed, er muligt for Statsbanerne at give Fribefordring i ret ubegrænset Udstrækning. At det er blevet et finansielt Spørgsmaal, afhænger af, at vi omsider ere naaede til den Ordning, at Fribefordringen til forskellige humane eller andre Formaal bliver ansat til en vis Værdi. Denne Værdi er for indeværende Finansaar opført med et Beløb af 271,000 Kr., og for det kommende Finansaar foreslaaes der paa § 26 VII, altsaa under Finansministeriet, 274,000 Kr. hertil. Det er en rent regnskabsmæssig Opstilling, som ganske vist ikke er uden reel Betydning, for saa vidt som altsaa disse 271,000 Kr. eller i det kommende Finansaar 274,000 Kr. af Finansministeriet kunne indbetales som Indtægt til Statsbanerne og derved forøge Indtægten for Statsbanerne og selvfølgelig influere paa meget, ikke mindst paa Tantiemen.

Jeg har ikke kunnet omtale disse Samraad uden at gøre opmærksom paa, at det temmelig sikkert har sin mindre heldige Side, at man er gaaet den Vej. Jeg gør opmærksom paa, at vi vistnok snarest ere gaaede for vidt i Retning af Fribefordring. Jeg vil saaledes fremhæve, at Værdien af samtlige Fribefordringer, altsaa paa § 26 VII og Fribefordringen til selve Statsbanernes Personale, som fremdeles findes paa § 6, udgør ikke mindre end 654,000 Kr., altsaa 3,5 pCt. af hele Indtægten af Personbefordringen. Nu er 3,5 pCt. ikke i og for sig noget stort Tal, men det er dog ikke saa lidt, og det er i Virkeligheden en fingeret Indtægt at have disse 654,000 Kr. opført for Fribefordring under Statsbanerne. Det giver ikke reelt nogen Indtægt for Statskassen, tværtimod. Men jeg skal ikke komme dybere ind paa selve Fribefordringsspørgsmaalet. Jeg har kun haft Lyst til at gøre opmærksom paa, at det har sin meget tvivlsomme Side at opføre paa § 26 VII under Finansministeriet en Udgift, der altsaa reelt er en Udgift for Finansministeriet og reelt en Indtægt for Trafikministeriet, men som i Virkeligheden ikke betyder noget som helst for Statskassen, uden for saa vidt som det forøger Udgiften til Tantiemen.

Hvad hver enkelt af de under Nr. 22 anførte Samraad angaar, vil det ses, at det første drejer sig om Fribefordring for

Børn fra Seminariskolerne og de katolske Skoler. Vi have Tid efter anden sat igennem, at der ikke gøres det Skel mellem Skolerne, som der var til at begynde med, idet det kun var Kommuneskoler, der kunde faa Fribefordring til saadanne Udflugter, som kunne tilendebringes i Løbet af en Dag. Nu kunne ogsaa Privatskoler, der have en Slags Statsanerkendelse ved, at de faa Statstilskud, og at der bliver afholdt Eksamen af Skolekommissionen i Skolen osv., benytte den Ret til Fribefordring, som allerede i nogle Aar har været indrømmet Kommuneskolerne. Det er oplyst i Finansudvalget, at der til Seminariskoler ligesom ved Skoler, som de katolske Menigheder have oprettet i de forskellige Byer, ikke har været ydet denne Fribefordring. Jeg tror at turde sige, at det fra Finansudvalgets Side ønskes, at man i saa Henseende ligestiller disse Skoler med de Privatskoler, som man hidtil, navnlig i den sidste Tid, har ydet Fribefordring.

Det næste Samraad drejer sig om Fribefordring af Feriebørn, saavel fra Land som fra Byer med under 20,000 Indbyggere, og derom skal jeg ikke sige meget. Det begyndte med, at Feriebørn fra København fik gratis Rejse ud til Landet. Saa gik man videre og gav de større Byer den samme Indrømmelse, at naar deres Børn kom paa Ferierejse, kunde de rejse ud og tilbage igen paa disse Feriebilletter. Om man nu vil kunne strække det videre, afhænger, som jeg har nævnet, i ikke ringe Grad af, om Statsbanerne ere i Stand til at præstere det ikke ringe Arbejde, det er at befordre det ret store Antal Feriebørn. Jeg kan ikke udtale noget bestemt om, hvorvidt de kunne strække sig videre, men hvis de kunne det, er der ikke noget at indvende derimod — saa vidt jeg har forstaaet Udtalelserne i Finansudvalget.

Det sidste Spørgsmaal: Erstatning til Privatbanerne for Fribefordring af Soldater og Feriebørn er i Virkeligheden det mest kildne og vanskelige at haandtere. For Soldaternes Vedkommende opnaeedes der i Fjor Overenskomst om, at de under Ferien ved de 3 store Højtider skulde have gratis Rejse hjem og tilbage igen til Garnisonerne. Det har ret naturligt medført, at Soldaterne fra Garnisonsbyer, hvor der er forholdsvis mange Privatbaner — og i saa Henseende falder det mig naturligt at nævne Garnisonsbyen Aalborg, hvor der foruden Statsbanen er fire Privatbaner — idet de, der skulle benytte Privatbanerne, naar de skulle hjem, ikke have